

dette Land en Række Virksomheder, ikke mindst smaa Virksomheder, der kører paa Pumperne, ikke ved, om de kan fortsætte, kæmper med at faa Kredit, kæmper med deres Gæld, men som vilde være i Stand til at klare sig og fortsætte, hvis Arbejdslønnen ikke var saa høj, som den er nu. Men Vejen ud af denne vanskelige Situation er, saaledes som Forholdene ligger her i Landet, at Overenskomsterne, hvor saadanne findes, opsiges, og at der optages Forhandlinger paa det nye Grundlag, det nye Prisniveau, der er skabt, og den nye, vanskelige økonomiske Situation, som er indtraadt, og at man, hvor der ingen Overenskomst er, forhandler sig til Rette, som man kan, i Overensstemmelse med Tilbud og Efterspørgsel. Jeg kan altsaa billige Regeringens almindelige Opfattelse af, at det er en Nødvendighed, at Lønningerne kommer ned, for at der kan sættes flere Arbejder i Gang, og for at man kan beholde det, man har, men jeg tror ikke, at Regeringen skulde beskæftige sig dermed, og jeg tror heller ikke, den behøver at gøre det; thi den højtærede Minister kan være forvisset om, at saaledes som Tiderne er nu, skal Lønningerne nok komme ned inden ret længe, saa langt ned, at ingen, ikke alene ikke Arbejderne, men overhovedet ingen i dette Land er interesseret i, at de skulde komme længere ned. Samfundet som Helhed er jo ikke interesseret i, at Arbejderklassen er et Proletariat, der ingen Købeevne har. Landbruget er ingenlunde interesseret deri, Handelsstanden heller ikke og Industrien heller ikke. Vi kan tidsnok komme langt nok ned. Praktisk talt vil alle Lønoverenskomster være til Fornylse inden April, mange før den Tid, derfor burde Regeringen have kunnet vente saa længe. Lønningerne skal nok komme ned til den Tid. Regeringen vilde have staaet med renere Hænder overfor Forhandlingerne mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, hvis den ikke havde rakt en Haand til Bestræbelserne for at trykke Lønningerne ned, før Forhandlingerne tilsiger det.

Derfor tror jeg, at Regeringen, naar den vil sætte Nødhjælpsarbejder i Gang, burde sætte dem i Gang, hvor der er Overenskomst, til de Priser, der gælder efter denne, og, hvor der ingen Overenskomst er, til den Pris, der gælder for Arbejde paa vedkommende Egn. Der er jo nu store Egne her i Landet, hvor Prisen paa Arbejde allerede er meget langt nede, og hvor Nødhjælpsarbejder kunde sættes i Gang allerede nu til lave Løn-

ninger og dog gøre Nytte og skaffe Arbejde og Beskæftigelse til mange ledige. Og økonomisk spiller det ingen Rolle for de faa Maaneder, der er tilbage, indtil Overenskomsterne udløber. Lad os se, hvor meget der bliver sat i Gang fra nu af, til disse Forhandlinger bliver ført til Ende til Foraaret! Det bliver ganske sikkert ikke meget.

Derfor mener jeg, at Bestemmelsen om Mindsteløn burde udgaa og Bestemmelsen om Nødarbejder til nedsat Pris ændres til blot at gælde Igangsættelse af Nødhjælpsarbejder. I alt Fald maa jeg foretrække en Ordning med de 4 Dage, fordi den dog til en vis Grad gaar udenom det direkte Forsøg paa at tvinge Arbejde igennem udenfor de Overenskomster, der dog gælder en Række Steder i Landet. Jeg tror, at Staten for Fremtidens Skyld, for Konsekvensræes Skyld, ikke skulde gaa videre, thi hvad enten Lønningerne gaar op eller ned, hvad enten vi har Krise den ene eller den anden Vej, maa Staten kunne staa som den mæglende og upartiske og lade Forholdet blive afgjort af Konjunkturerne og Tiderne. Som sagt, den høje Regering og vi alle skal nok faa at se, at Lønningerne kommer maaske længere ned, end nogen af os ønsker.

Det næste nye Princip, den højtærede Minister vil indføre, er Krisefonden. Denne Tanke synes jeg i og for sig er god for Fremtidens Skyld. Tænker man sig disse Bestemmelser gældende langt ind i Fremtiden, hvor man maaske kunde komme ind i en nogenlunde normal Arbejdsperiode, der gjorde det muligt at opsamle en Fond, som man kunde have til Raadighed i Krisetider, tror jeg, at det er en god og rigtig Tanke. Midt under Krisen, som vi staaer i nu, vil den, saa vidt jeg kan se, ikke betyde andet, end at Arbejdsgiverne kommer til at yde et Bidrag, men i øvrigt bliver Forholdene væsentlig uforandrede. Statsbidraget, Ekstrabidraget, Laan o. s. v. kan ikke undværes, saa længe Krisen er saa haard, som den er nu. Men Arbejdsgiverne skal altsaa yde et Bidrag med det samme og i Fremtiden. Det er en ny Skat, der her paalægges en Del af Befolkningen — Skatter lægges jo ikke altid paa hele Befolkningen —, og i og for sig kan jeg bifalde, at der tages en saadan Skat, hvis Lovforslaget indrettes saaledes, at Skatten i højere Grad kommer til at rettes sig efter Skatteevnen og efter Skattepligten for dem, der kan siges at have en særlig Skattepligt i dette Tilfælde, fordi de ved deres store vidtorganiserede Virk-